

Arrest

nr. 81 484 van 22 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde samen met uw ouders, broers en zussen in de stad Grozny.

In 1996 werd u tijdens een zuiveringsactie van het Russische leger aangereden door een legervoertuig. Hierbij liep u een hersenschudding en verschillende andere verwondingen op. In 1999 werd u samen met enkele andere Tsjetsjeense jongeren gearresteerd en een week aangehouden naar aanleiding van een aanslag in de buurt van uw huis.

In 2002 werd u thuis gearresteerd door gemaskerde en gewapende mannen. U werd drie of vier dagen opgesloten op een onbekende plaats. U werd ondervraagd over uw oom, A. Z. (...), die zich

bij de rebellen zou hebben aangesloten en die sinds 2001 spoorloos was verdwenen. In 2004 werd u tweemaal gearresteerd. U werd telkens voor enkele dagen vastgehouden, terwijl men u mishandelde en ondervroeg over uw oom.

In de lente van 2005 ontving u een oproeping van het Militair Commissariaat om uw dienstplicht te vervullen in het Russisch leger. U ging echter niet in op deze oproeping. U wenste immers niet te dienen in een leger dat uw eigen Tsjetsjeense volk vermoordde. Daarenboven vreesde u dat u in het leger zou worden mishandeld of vermoord door etnische Russen omwille van uw Tsjetsjeense origine. U dacht ook dat deze oproeping een voorwendsel was om u te laten verdwijnen. Meteen na deze oproeping dook u onder bij familieleden in Grozny, waar u tot aan uw vertrek uit Tsjetsjenië verbleef.

In november of december 2005 vluchtte u naar Polen, waar u tweemaal asiel vroeg, op 26 november 2005 en op 22 september 2006. Hoewel uw asielaanvraag tweemaal zou zijn geweigerd, ontving u toch een verblijfsstatuut ('pobyt'). In het opvangcentrum vernam u dat er in Polen kadyrovtsi actief waren, die informatie verzamelden over Tsjetsjeense asielzoekers. Gezien u schrik had van deze kadyrovtsi, probeerde u in 2007 en 2008 tot tweemaal toe om Polen te verlaten en naar Duitsland te reizen. U werd telkens teruggestuurd door de Duitse autoriteiten. In 2007 leerde u via het internet een Tsjetsjeens meisje kennen, M. Y. (...) (O.V. 6.086.116), die op 24 augustus 2007 samen met haar moeder in België als vluchteling was erkend.

Op 25 mei 2008 reisde u met het vliegtuig van Polen naar België. U ging in Brussel wonen. Op 1 januari 2009 trad u religieus in het huwelijk met M. Y. (...). Op 17 november 2009 diende u een aanvraag in voor regularisatie op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. U wacht echter nog steeds op een antwoord. Op 1 juni 2010 vroeg u asiel in België.

U hebt ook familie in België. Uw halfzus, M. D. (...) (O.V. 6.124.127), kwam reeds in 2007 naar België. In Tsjetsjenië hebben jullie nooit samen gewoond. Uw problemen houden ook geen verband met de problemen van uw halfzus. Ook uw moeder, L. U. (...), woont in België. Zij vroeg geen asiel, maar diende wel een aanvraag voor medische regularisatie in op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uw vader verblijft nog steeds in Tsjetsjenië. Na uw vertrek in 2005 kwamen ongeveer twee keer per jaar militairen langs om naar u te zoeken. Uw vader ontving ook zo'n zestig à zeventig oproepingsbrieven van het Militair Commissariaat in verband met uw legerdienst.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest dat u in Tsjetsjenië door de autoriteiten zult worden geïnterviewd omwille van uw familieband met uw oom, A. Z. (...), die zich bij de rebellen zou hebben aangesloten. Daarenboven moet u uw legerdienst vervullen in het Russische leger. U vreest dat u in het leger zult worden mishandeld of vermoord omwille van uw Tsjetsjeense origine. Verder vreest u dat u, in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië, zult worden geïnterviewd door kadyrovtsi omdat u asiel hebt gevraagd in Europa. U vreest dat u ook in Polen zult worden geïnterviewd door kadyrovtsi.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u zou worden vervolgd omwille van uw familieband met uw oom, A. Z. (...). Uw verklaringen op dit punt bleken immers inconsistent en tegenstrijdig. Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u dat u in de periode van 2002 tot 2004 drie keer werd gearresteerd door de ordediensten. U stelde dat deze arrestaties steeds te maken hadden met uw oom, die bij de rebellen zou hebben gevochten. U zou telkens voor enkele dagen zijn vastgehouden, terwijl u werd mishandeld en ondervraagd over de verblijfplaats en de activiteiten van uw oom (CGVS II, p. 7-8, 15-17). Uw vervolging zou dus het directe gevolg zijn geweest van de problemen die uw oom zou hebben gekend. Het Commissariaat-generaal meent echter dat niet geloofwaardig is dat u dit asielmotief – het feit dat u problemen kende omwille van uw oom – niet

vermeldde op het moment van uw asielaanvraag in België. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken hebt u op geen enkel moment gesproken over het feit dat uw problemen verbonden zouden zijn met de problemen van uw oom. Meer nog; u vertelde toen uitdrukkelijk dat u eigenlijk niet wist waarom u destijds werd geïdendeerd door de ordediensten: "Ik vluchtte in 2005 in Tsjetsjenië omdat ik werd vervolgd door de FSB. Ik wist niet precies om welke reden. Misschien dachten ze dat ik iets gezien had of wist. (...) Elke keer als er iets gebeurde werd ik opgepakt." (CGVS vragenlijst, nr. 3). Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde u dat u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet over uw oom had gesproken omdat daar toen geen vragen over werden gesteld (CGVS II, p. 19). Deze uitleg is niet acceptabel. Er moet immers worden gewezen op het feit dat u expliciet verklaarde dat u niet wist waarom u telkens werd opgepakt. Daarenboven mag redelijkerwijs worden verwacht dat u een dergelijk belangrijk element in uw asielrelaas spontaan zou vermelden op het moment van uw asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal meent dat deze tegenstrijdigheid, die aan de kern van uw asielrelaas raakt, gezien het gaat over de motieven van uw vervolgers, in ernstige mate afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarenboven kan worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit uw familieband met deze persoon zou kunnen blijken, zoals (een kopie van) diens paspoort, geboorteakte, foto's van jullie samen of gelijk welk ander document dat deze familieband zou kunnen ondersteunen.

De geloofwaardigheid van uw verhaal over uw arrestaties door de ordediensten wordt nog verder ondermijnd door de vaststelling dat u ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw eerste arrestatie. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers dat u voor het eerst werd gearresteerd in 1999, waarna u een week door de ordediensten zou zijn vastgehouden (CGVS vragenlijst, nr. 3). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde u echter bij herhaling dat uw eerste arrestatie door de ordediensten pas plaatsvond in 2002, toen u werd opgepakt en ondervraagd in verband met de problemen van uw oom. U verklaarde uitdrukkelijk dat u vóór 2002 nooit problemen had gekend en voordien ook nooit was gearresteerd of opgesloten (CGVS II, p. 7, 15-16). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef u bij uw laatste versie. U antwoordde dat u zich had vergist in uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U hield vol dat u niet in 1999, maar wel in 2002 voor het eerst werd gearresteerd (CGVS II, p. 18). Toen u daarop werd gewezen dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken toch heel expliciet een verhaal had verteld over een arrestatie na een terroristische aanslag in de buurt van uw huis, paste u uw verklaringen opnieuw aan. U beweerde plots dat u toch was gearresteerd in 1999. U zou deze gebeurtenis in eerste instantie niet hebben vermeld, omdat dit incident niets te maken zou gehad hebben met de problemen van uw oom. U zou deze aanhouding ook niet echt als een arrestatie hebben beschouwd omdat u toen enkel werd vastgehouden als getuige (CGVS II, p. 18-19). Deze uitleg is geenszins overtuigend. Het is immers niet geloofwaardig dat u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet sprak over een arrestatie in 1999, terwijl u deze gebeurtenis later, tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal, niet zou hebben vermeld omdat u deze gebeurtenis 'niet als een arrestatie beschouwde'. Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het Commissariaat-generaal dat er helemaal geen geloof kan worden gehecht aan uw verhaal over uw arrestaties door de ordediensten.

Ten tweede kan het Commissariaat-generaal ook geen geloof hechten aan uw bewering dat u in Tsjetsjenië problemen zou kennen omdat u zich zou hebben onttrokken aan uw legerdienst. Uw verklaringen over uw oproeping door het Militair Commissariaat en uw daaropvolgende onderduiking bleken immers opnieuw flagrant tegenstrijdig. Zo beweerde u aanvankelijk dat u in 2004 een eerste oproeping voor het leger ontving. U vertelde dat u later, op 19 augustus 2005, persoonlijk naar het Militair Commissariaat van de wijk Staropromyslovski in de stad Grozny moest gaan om een stempel in verband met uw dienstplicht in uw paspoort te laten zetten (CGVS II, p. 9). Even later beweerde u plots dat u in de lente van 2005, in de periode maart-mei, een eerste oproeping van het Militair Commissariaat ontving. U ging niet in op deze oproeping. Enkel dagen later zou u reeds zijn ondergedoken bij familieleden om de oproeping voor het leger te ontlopen. Nadien zouden er militairen naar uw huis zijn gekomen om naar u te informeren. Uit angst om te worden opgepakt en ingelijfd in het leger, keerde u niet meer terug naar huis. In de periode van maart-mei 2005 tot aan uw vertrek uit Tsjetsjenië in december 2005 zou u constant ondergedoken hebben geleefd bij familieleden (CGVS II, p. 9-12). Deze verklaringen zijn natuurlijk niet verenigbaar. Het is immers niet geloofwaardig dat u enerzijds beweerde vanaf de lente van 2005 tot december 2005 ondergedoken te hebben geleefd uit vrees om ingelijfd te worden in het leger, terwijl u anderzijds verklaarde dat u in augustus 2005 persoonlijk naar het Militair Commissariaat zou zijn gegaan om een stempel van dienstplicht in uw paspoort te laten plaatsen. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, paste u uw verklaringen opnieuw aan. U beweerde plots dat u maar was ondergedoken nadat u de stempel had ontvangen (CGVS II, p. 12); dus na 19 augustus 2005. Dit is niet geloofwaardig. Het is immers een wezenlijk verschil of u reeds in de lente van 2005 werd opgeroepen, waarna u meer dan een half jaar

ondergedoken zou hebben geleefd tot aan uw vertrek uit Tsjetsjenië, dan wel dat u pas na augustus 2005 werd opgeroepen, slechts enkele maanden voor uw vertrek in december 2005. De vaststelling dat u manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde over deze kernelementen in uw verhaal; namelijk wanneer u voor het eerst werd opgeroepen en hoe lang u ondergedoken zou hebben geleefd; ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verhaal over de oproeping door het leger volledig.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u geen objectieve element aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat u effectief zou zijn opgeroepen om uw legerdienst te vervullen. Het attest van het militair Commissariaat (dd. 19/08/2005) en de stempel in uw Russisch paspoort vermelden enkel dat u sinds 19 augustus 2005 bent opgenomen in een lijst van personen die de dienstplichtige leeftijd hebben bereikt. Deze stukken tonen niet aan dat u ook effectief werd opgeroepen. Het is daarenboven zeer opmerkelijk dat u geen enkel objectief element voorlegde om aan te tonen dat u effectief werd opgeroepen, gezien u volgens uw verklaringen wel degelijk over zulke bewijzen zou beschikken. U beweerde immers dat er sinds 2004 zo'n zestig à zeventig oproepingen van het Militair Commissariaat naar het adres van uw vader zouden zijn gestuurd (CGVS II, p. 6). Het Commissariaat-generaal moet echter constateren dat u deze stukken niet hebt voorgelegd, hoewel u reeds meer dan vijf jaar in Europa en meer dan twee jaar in België verblijft, wat betekent dat u voldoende tijd had om deze stukken te verzamelen. Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal werd u ook gewezen op het belang van deze stukken en werd u nog bijkomende tijd gegund om deze stukken te bekomen (CGVS II, p. 12, 20). Uw houding getuigt dus niet echt van een ernstige poging tot medewerking met de Belgische asielinstanties aan het onderzoek van uw asielsdossier. Dit gebrek aan bewijsstukken van uw asielrelaas doet bovendien nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten derde, wat betreft uw verklaring als zou u bij terugkeer naar Tsjetsjenië door kadyrovtsi worden vervolgd louter en alleen omdat u in Polen of in België asiel hebt gevraagd, moet opgemerkt worden dat u deze bewering op geen enkele manier kon staven. Uw verklaring dat de Poolse asielinstanties de gegevens van Tsjetsjeense asielzoekers doorgeven aan de autoriteiten in de Russische Federatie is een blote bewering die op geen enkele manier gestaafd wordt door objectieve elementen. Hoewel u ook verklaarde dat er talrijke gevallen zijn van Tsjetsjeense vluchtelingen die na hun terugkeer werden vervolgd, kon u geen enkel voorbeeld geven van personen die effectief dergelijke problemen zouden hebben gekend (CGVS II, p. 12-13). Het Commissariaat-generaal moet dus besluiten dat u uw bewering als zou u in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië worden vervolgd, louter omwille van uw asielaanvragen in Europa, op geen enkele manier kunt onderbouwen.

Tenslotte moet worden opgemerkt dat u verklaarde dat de problemen van uw halfzus, M. D. (...) (O.V. 6.124.127), niets te maken hebben met de problemen die u zelf zou hebben gekend (CGVS I, p. 6). Ook de problemen die uw partner, M. Y. (...) (O.V. 6.086.116), zou hebben gekend, zijn volgens uw verklaringen niet verbonden met uw eigen persoonlijke problemen in Tsjetsjenië. U ontmoette uw partner immers pas in 2008, toen u al enkele jaren in Europa verbleef (CGVS I, p. 3-4). Uw bewering dat u bij terugkeer naar Tsjetsjenië zou worden vervolgd omdat u traditioneel bent gehuwd met uw partner, kan niet worden aanvaard (CGVS II, p. 5). U kunt immers niet aantonen waarom het loutere feit dat u religieus bent getrouwd met uw partner zou betekenen dat u omwille van de problemen die haar familie zou hebben gekend een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging zou kennen. U bleek immers vrijwel niets te weten over de problemen van haar familie. U vermoedde slechts dat haar familie werd vervolgd omdat bepaalde familieleden - u wist niet welke - ooit zouden betrokken zijn geweest bij militaire activiteiten. U had er ook geen idee van wanneer de vader van uw partner zou zijn omgekomen (CGVS II, p.4-5). Het is niet geloofwaardig dat iemand die meent vervolging te vrezen omwille van de asielmotieven van de familie van zijn partner, dermate weinig op de hoogte zou zijn van deze motieven.

De documenten die u voorlegde, kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Het attest van het Militair Commissariaat en de stempel in verband met de dienstplicht in uw paspoort werden hier reeds eerder besproken. Uw Russisch paspoort, uw internationaal paspoort en uw geboorteakte attesteren uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. Uw Poolse verblijfskaart ('pobyt') toont aan dat u in Polen de subsidiaire beschermingsstatus hebt verkregen. Het vliegtuigticket Warschau-Charleroi toont aan dat u in 2008 van Polen naar België reisde. Het medische document uit Tsjetsjenië (dd. 22/04/1996) vermeldt dat u tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog in 1996 gewond raakte tijdens een zuiveringsactie door Russische militairen. Deze documenten hebben echter geen impact op de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal verwees u herhaaldelijk naar geheugenproblemen als verklaring voor de verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties in uw asielrelaas. In dit verband legde u ook een medisch-psychologisch attest voor, dat volgens uw verklaringen moet aantonen dat u aan geheugenverlies lijdt. Echter moet worden opgemerkt dat het betreffende attest het formulier is dat wordt gebruikt voor de aanvraag van een machtiging tot verblijf om medische redenen, overeenkomstig Art. 9ter van de Vreemdelingenwet, in dit geval ingevuld door een huisarts en waarin in summiere en algemene bewoordingen een diagnose wordt vermeld, met

daaraan gekoppeld de suggestie van enkele mogelijke behandelingen. Dit attest maakt echter géén melding van eventuele geheugenproblemen, laat staan dat het zou wijzen op geheugenproblemen die dusdanig van aard en ernst zouden zijn dat deze een verklaring zouden kunnen vormen voor de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden. Daartegenover staat dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties geen details betreffen, maar gaan over essentiële gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken (het motief van de vervolging, verschillen van meerdere jaren tussen de opeenvolgende tijdsindicaties rond vervolgingsfeiten, inconsistentie aangaande de militaire oproeping en de periode van ondergedokenheid, gecombineerd met de onverklaarbare afwezigheid van relevant bewijs). De verder in het attest vermelde verwijzingen naar 'politieke problemen in het herkomstland' zijn daarbij duidelijk gebaseerd op uw eigen woorden en kunnen aldus niet worden aanzien als objectieve bevestiging van de door u in het kader van uw asielprocedure verklaarde problemen.

Volledigheidshalve zij er ook op gewezen dat evenmin het tanen van het geheugen na verloop van meerdere jaren op aannemelijke wijze kan worden aangevoerd ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheden, precies omdat uw opeenvolgende verklaringen wat betreft de elementen van tegenstrijdigheid, dusdanig ver van elkaar afwijken.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "het beginsel van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht". Verzoekende partij stelt dat de motivering afdoende moet zijn en geeft een theoretische uiteenzetting omtrent het zorgvuldigheidsbeginsel waarbij zij de nadruk legt op een belangenafweging zodat de nadelige gevolgen van de beslissing niet onevenredig mogen zijn tot de met het besluit te dienen doelen. Zij wijst er tevens op dat de administratie redelijk te werk moet gaan.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Waar verzoekende partij meent dat zij in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië of de Russische Federatie het voorwerp zal uitmaken van dreigingen en vervolgingen in de zin van de Vluchtelingenconventie en een reëel risico loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en verzoekende partij vervolgens een kort overzicht geeft van haar asielproblematiek, wijst de Raad erop dat het herhalen van de asielmotieven niet van aard is om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Nopens de opmerking dat zij vreest dat haar tijdelijke verblijfskaart in Polen zou worden ingetrokken en dat zij vervolgens zou worden teruggestuurd naar de Russische Federatie, bemerkt de Raad dat verzoekende partij geenszins aantoont in Polen nog steeds een beschermingsstatus te genieten. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekende partij in Polen een verblijfsstatus had (stuk 13: documenten, document 6: Poolse Pobytkkaart), maar dat de voorlegde kaart slechts geldig was van 5 december 2008 tot 24 november 2010 (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS van 11 februari 2011, p.10, 13-16). Nu de vluchtelingenstatus van verzoekende partij in Polen niet werd erkend, heeft de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekende partij terecht beoordeeld in functie van het land waarvan verzoekende partij de nationaliteit bezit, met name de Russische Federatie.

2.2.5.1. Verzoekende partij is het volkomen eens met de stelling van de commissaris-generaal dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is. Zij wijst erop dat dit echter niet het enige is dat dient te worden weerhouden van de landeninformatie, die zich in het administratief dossier bevindt. Verzoekende partij meent dat het Cedoca-document dat aan het dossier is toegevoegd in zijn integraliteit dient te worden gelezen. Op die manier is het volgens haar niet mogelijk om tot het zeer algemene besluit van verwerende partij te komen. Ten eerste citeert zij een passage, een zogenaamde "*centrale waarschuwing*", die het document inhoudt. Verzoekende partij wenst hier onder meer mee in de verf te zetten dat het niet uitgesloten is dat "*ongewild achterhaalde, onvolledige, onnauwkeurige of onjuiste informatie werd gebruikt*" bij het opstellen van het document in kwestie. Ten tweede merkt verzoekende partij op dat de bestreden beslissing niet verwijst naar de gegevens uit de landeninformatie die zij *in casu* pertinent acht, met name naar het gegeven dat familieleden van

rebellen, kennissen die hulp hebben geboden of waarvan men denkt of beweert dat zij dat gedaan hebben, een hoog risico lopen in geval van terugkeer. Ten derde wenst verzoekende partij te benadrukken dat de situatie in de Noordelijke Kaukasus zeer labiel is en om verschillende redenen thans erger is dan enkele jaren geleden. De repressie ten opzichte van vermeende rebellen of vermeende sympathisanten is opgevoerd, zo benadrukt verzoekende partij. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar een brief van Pax Christi Vlaanderen d.d. 17 september 2009, evenals naar een aantal andere, al dan niet recente, artikels over de situatie inzake de mensenrechten in haar land van herkomst. Om haar argument kracht bij te zetten, verwijst zij ook nog naar een twintigtal mensenrechtenrapporten en geeft zij een lijst "*Aanbevolen websites voor verder onderzoek*" weer in haar verzoekschrift. Verzoekende partij wijst erop dat deze algemene informatie rechtstreeks verband houdt met haar persoonlijke situatie, zij het maar wat betreft de elementen die door de commissaris-generaal niet betwist worden en derhalve als vaststaand dienen te worden beschouwd, met name dat zij een vijfentwintigjarige jongeman is die Tsjetsjenië heeft verlaten op twintigjarige leeftijd, dat zij geen enkel bewijs kan voorleggen van een aanwezigheid in de Russische Federatie sindsdien, waardoor het vermoeden gewekt wordt dat zij wegens ernstige redenen is gevlucht, dat zij het familielid is van minstens twee erkende vluchtelingen in België en dat zij subsidiaire bescherming in Polen heeft/had verkregen.

2.2.5.2. De Raad merkt ten eerste op dat de verwijzing van verzoekende partij naar een welbepaalde "*disclaimer*" (de zogenaamde "*centrale waarschuwing*") die het rapport van Cedoca zou bevatten, geenszins terug te vinden is in het document in kwestie. Haar bemerkingen desbetreffend missen aldus feitelijke grondslag.

Verder wijst de Raad erop dat verwerende partij in het begin van haar beslissing duidelijk uiteenzet waarom de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is, hetgeen verzoekende partij overigens beaamt in haar verzoekschrift. *In casu* heeft de commissaris-generaal op omstandige wijze uiteengezet waarom geen geloof kon worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoekende partij. Zo stelde hij vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat zij zou worden vervolgd omwille van haar familieband met haar oom, A. Z., daar haar verklaringen desbetreffend inconsistent en tegenstrijdig zijn. Verder stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekende partij eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar eerste arrestatie, haar oproeping door het Militair Commissariaat en haar daaropvolgende ontduiking. Verzoekende partij legde ook geen enkel objectief element neer waaruit zou blijken dat zij effectief zou zijn opgeroepen om haar legerdienst te vervullen. Voorts oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekende partij er niet in slaagde om haar bewering dat zij louter omwille van haar asielaanvragen in Europa door Kadyrovtsi zou worden vervolgd indien zij zou terugkeren naar haar land, op een objectieve manier te onderbouwen. Verwerende partij oordeelde tenslotte, wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, dat uit de landeninformatie niet blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Waar verzoekende partij de link tracht te leggen tussen de door haar aangehaalde algemene informatie, waaruit blijkt dat rebellenstrijders en familieleden van rebellenstrijders op heden nog steeds een hoog risico lopen, en haar persoonlijke situatie en zij verwerende partij verwijt met deze informatie geen rekening te hebben gehouden – immers, zij ziet niet in waarom zij, die een gelijksoortig profiel vertoont, een uitzondering zou maken op de algemene vaststellingen – wijst de Raad erop dat, zoals reeds gesteld, haar asielaanvraag een individuele beoordeling behoort. Uit deze beoordeling is gebleken dat, omwille van haar flagrant tegenstrijdige verklaringen, geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij zou worden vervolgd omwille van haar familieband met haar oom. Het aanstippen van algemene informatie waaruit blijkt dat familieleden van (vermeende) rebellen het risico lopen om problemen te krijgen met de autoriteiten, kan de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij verklaarde probleem geenszins herstellen. Daar waar verzoekende partij nog in de verf zet dat zij het familielid is van minstens twee erkende vluchtelingen, verwijst de Raad naar wat desbetreffend in de bestreden beslissing is gesteld. Zo motiveert verwerende partij dat verzoekende partij zelf heeft verklaard dat de problemen van haar halfzus niets te maken hebben met haar eigen problemen. Haar bewering dat zij in geval van terugkeer zou worden vervolgd omdat zij traditioneel gehuwd is met haar partner, een erkend vluchteling, is volgens verwerende partij niet aannemelijk, nu blijkt dat zij niets weet over de problemen die de familie van haar partner had ondervonden, wat bijdraagt tot de volstrekte ongeloofwaardigheid een vrees te koesteren op basis van de beweerde problemen van haar partner of haar familie. De referentie naar de vluchtelingenstatus van deze personen biedt derhalve geen soelaas. De Raad besluit dat verwerende partij met recht heeft geoordeeld dat aan haar problemen omwille van haar oom geen geloof kan worden gehecht. Het argument dat verwerende partij de landeninformatie

onvoldoende in acht heeft genomen kan niet worden aanvaard. De Raad verwijst volledigheidshalve, voor de bespreking van het door verwerende partij op basis van de in het administratief dossier aanwezige landeninformatie genomen besluit dat de situatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, naar hetgeen in punt 2.2.13. wordt gesteld.

2.2.6.1. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij omtrent het moment waarop zij voor het eerst werd gearresteerd, merkt verzoekende partij vooreerst op dat de eerste gebeurtenissen – de arrestaties – plaatsvonden hetzij in 1999 hetzij in 2002. Zij legt verder uit dat zij in 1999, hetzij thans reeds 12 à 13 jaar geleden, slechts 12 à 15 oud was. Verzoekende partij meent dat, hoewel, dit feitelijke gegeven objectief vaststaat, verwerende partij er helemaal geen rekening mee heeft gehouden.

Verzoekende partij wijst er bovendien op dat zij op 9-jarige leeftijd, in 1996, een zwaar trauma heeft opgelopen, hetgeen evenmin wordt betwist door verwerende partij.

Gelet op deze gegevens, is het volgens verzoekende partij aannemelijk dat zij niet meer in staat is de gebeurtenissen in een juiste chronologie weer te geven.

Voorts wenst verzoekende partij er nog op te wijzen dat het incident in “99 of 2002”, geen persoonlijk karakter had. Immers, alle kinderen werden verzameld en meegenomen om inlichtingen te verschaffen over de aanslag die in de omgeving was gebeurd.

Tot slot stipt verzoekende partij nog aan dat noch de gebeurtenissen van 1996, noch die van 1999 of 2002, de rechtstreekse aanleiding waren voor haar vlucht uit haar land van herkomst.

2.2.6.2. Daargelaten de vraag of verzoekende partij in staat is om de gebeurtenissen correct in de tijd te kunnen plaatsen, stelt de Raad vast dat aangaande tegenstrijdigheid duidelijk niet berust op een vergissing of een vergetelheid. Verzoekende partij verklaart tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij deze gebeurtenis in eerste instantie niet heeft vermeld omdat dit incident niets te maken zou hebben gehad met de problemen van haar oom. Ook heeft zij er aanvankelijk niets over gezegd omdat zij deze aanhouding niet echt als een arrestatie zou hebben beschouwd omdat zij toen enkel werd vastgehouden als getuige (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 19 december 2011, p. 18-19). Verzoekende partij geeft dus zelf aan dat het geen vergissing betreft, maar dat zij er omwille van verschillende redenen voor heeft gekozen om de gebeurtenissen die zich zouden hebben afgespeeld in 1999 niet te vermelden. Zoals in de bestreden beslissing te lezen staat, acht verwerende partij de uitleg van verzoekende partij niet overtuigend. Zij acht het niet geloofwaardig dat verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet sprak over een arrestatie in 1999, terwijl zij deze gebeurtenis later, tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, niet zou hebben vermeld omdat zij deze gebeurtenis niet als een arrestatie beschouwde. Verzoekende partij brengt desbetreffend geen argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op deze vaststellingen.

Waar verzoekende partij nog opmerkt dat de gebeurtenissen die zouden hebben plaatsgevonden in 1996, 1999 en (of) 2002 niet de rechtstreekse aanleiding vormden voor haar vlucht, merkt de Raad op dat deze elementen, hoewel zij inderdaad niet de directe oorzaak waren voor haar vlucht uit haar land, wel behoren tot de kern van haar asielrelaas. Zij gaf immers aan dat zij dacht dat de oproeping om haar dienstplicht te vervullen in het Russische leger een voorwendsel was om haar te laten verdwijnen, nadat zij, omwille van de activiteiten van haar oom, verschillende keren in aanraking was gekomen met de autoriteiten. Het afleggen van flagrant tegenstrijdige verklaringen over deze gebeurtenissen, draagt derhalve wel degelijk bij tot de conclusie dat aan haar relaas geen geloof kan worden gehecht.

2.2.7.1. Met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen omtrent de reden waarom zij verschillende malen werd gearresteerd, legt verzoekende partij uit dat zij het moeilijk heeft om uit te maken wat zij aan welke instantie moet vertellen, naargelang de manier waarop de vragen worden gesteld.

Verder betoogt verzoekende partij dat er een duidelijk onderscheid dient te worden gemaakt tussen de reden waarom zij werd gearresteerd en het idee dat verzoekende partij had op het ogenblik dat zij werd gearresteerd over de mogelijke reden waarom men haar zou hebben gearresteerd. Zij legt uit dat, omdat zij niets misdaan had, er objectief gezien geen reden was voor de arrestaties. Omdat hiervoor geen rechtstreekse reden was, heeft verzoekende partij dan ook in eerste instantie aangegeven dat zij geen idee heeft van de reden waarom zij werd aangehouden. Zij kon wel een “onrechtstreekse reden”

aangeven, met name dat zij werd aangehouden omwille van de activiteiten van haar oom, aangezien zij bij elke arrestatie over haar oom werd ondervraagd.

In haar logica, gelet op de buitengewone omstandigheden van de arrestaties en de Tsjetsjeense context, is het relaas coherent als men haar verklaringen in zijn geheel bekijkt, aldus verzoekende partij.

2.2.7.2. Nopens het argument van verzoekende partij dat zij het moeilijk heeft om uit te maken wat zij aan welke instantie dient te vertellen, naargelang de wijze van vraagstelling, merkt de Raad op dat zij reeds tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft opgeworpen dat zij aanvankelijk, tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, niet over haar oom had gesproken omdat daar toen geen vragen over werden gesteld. Verwerende partij heeft in haar beslissing opgemerkt dat deze uitleg niet acceptabel is, gezien verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet verklaarde dat zij niet wist waarom zij telkens werd opgepakt. Het in essentie herhalen van hetzelfde excuus is vanzelfsprekend niet van aard om afbreuk te doen aan hetgeen in de bestreden beslissing vermeld staat.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij de vastgestelde tegenstrijdigheid tevergeefs tracht goed te praten door een onderscheid te maken tussen de “rechtstreekse” en de “onrechtstreekse” reden waarop zij werd gearresteerd. Dergelijk argument snijdt volgens de Raad geen hout. Immers, zoals reeds werd gesteld, verklaarde verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op uitdrukkelijke wijze dat zij niet wist om welke reden zij in aanraking was gekomen met de autoriteiten. Tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal daarentegen, verklaarde zij zonder enig aarzelen dat zij telkens werd aangehouden omwille van haar oom die vroeger vocht (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 19 december 2011, p. 8). Verzoekende partij geeft tijdens dit gehoor aan dat zij alleen weet dat zij haar aanhielden omwille van haar oom en dat zij werd ondervraagd over haar oom (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 19 december 2011, p. 16). Daar verzoekende partij aangeeft te zijn ondervraagd over haar oom, acht de Raad het absoluut niet geloofwaardig dat zij deze reden aanvankelijk niet zou hebben opgegeven omdat er objectief geen reden was voor haar arrestatie gezien zij niets had misdaan. De door verzoekende partij geschetste “logica” kan derhalve niet worden aanvaard. De Raad merkt hierbij volledigheidshalve nog op dat verzoekende partij geenszins haar familieband aantoonde met A. Z., haar oom die bij de rebellen zou hebben gevochten.

2.2.8.1. Nopens de bevinding van verwerende partij in verband met het ongeloofwaardig bevinden van de bewering van verzoekende partij dat zij zou zijn opgeroepen voor het leger, merkt verzoekende partij op dat ook deze tegenstrijdigheid een chronologische lapsus betreft. Ter rechtvaardiging werpt zij op dat de gebeurtenis in kwestie plaatsvond in 2005, hetzij zeven jaar geleden, toen zij 18 jaar oud was. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar dezelfde argumenten die in punt 2.2.6.1. worden uiteengezet. Zij wenst nog te benadrukken dat er zeven jaar na de feiten niet zo veel verschil bestaat tussen iets dat zou hebben plaatsgevonden in maart, mei of augustus. Het betreft hier slechts een verschil van drie à vier maanden.

2.2.8.2. De Raad stipt aan dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat een doorslaggevende gebeurtenis – meer in het bijzonder het moment waarop zij is ondergedoken nadat zij werd opgeroepen om haar dienstplicht te vervullen bij het Russisch leger – in het geheugen van verzoekende partij is gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag van kan worden uitgebracht. Het door verzoekende partij ingeroepen excuus dat zij ten tijde van de gebeurtenis 18 jaar oud was, kan evenmin als verschoningsgrond worden aanvaard. Van een jeugdige persoon kan immers toch wel worden verwacht dat hij in staat is om met betrekking tot de kerngebeurtenis van zijn asielrelaas – het betreft immers de rechtstreekse vluchtaanleiding – voldoende, duidelijke en coherente informatie te verstrekken. De Raad merkt op dat verzoekende partij ten tijde van deze gebeurtenis 18 jaar was. Zij beschikte derhalve over voldoende verstandelijke vermogens om minstens te beseffen wat er zich afspeelde in haar eigen leefwereld, te meer nu de voorgehouden feiten een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en ze van determinerende invloed zijn op haar verdere leven. Betreft de ter rechtvaardiging ingeroepen verklaring dat zij op 9-jarige leeftijd, in 1996, een zwaar trauma heeft opgelopen, waardoor het volgens verzoekende partij aannemelijk is dat zij niet meer in staat is om de gebeurtenissen in een juiste chronologie weer te geven, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoekende partij geen medisch attest heeft neergelegd

waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen zou zijn aangetast. De Raad stelt vast dat deze tegenstrijdigheden, welke niet voor interpretatie vatbaar zijn, dermate zwaarwichtig zijn dat ze niet kunnen worden verklaard door de argumenten inzake het tijdsverloop, haar jeugdige leeftijd en de zogenaamde geheugenstoornissen, die zij niet bewijst. De vaststellingen zoals uiteengezet in de bestreden beslissing blijven derhalve onverminderd overeind en ondermijnen de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij.

Hierbij merkt de Raad nog op dat in de bestreden beslissing eveneens wordt gemotiveerd dat aan de verklaringen van verzoekende partij over de oproeping tot de dienstplicht geen geloof kan worden gehecht omdat verzoekende partij geen objectief element aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat zij effectief zou zijn opgeroepen om haar legerdienst te vervullen. De ontstentenis van enig objectief bewijsstuk acht verwerende partij zeer onaannemelijk, nu verzoekende partij zelf verklaarde dat er sinds 2004 zo'n zestig à zeventig oproepingen van het Militair Commissariaat naar het adres van haar vader zouden zijn gestuurd en zij al meer dan vijf jaar in Europa verblijft. Verzoekende partij had bijgevolg de mogelijkheid en de tijd om deze nodige stukken te verzamelen, hetgeen zij echter heeft nagelaten, wat volgens verwerende partij wijst op een gebrek aan medewerking met de Belgische asielinstanties. Verzoekende partij laat voormelde vaststellingen volledig onbesproken in haar verzoekschrift, waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.9.1. Aangaande de conclusie dat verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat zij bij terugkeer naar Tsjetsjenië, louter en alleen omdat zij in Polen en België asiel heeft aangevraagd, zou worden vervolgd, merkt verzoekende partij op dat de redenering van verwerende partij kant noch wal raakt. Het is volgens haar niet zo dat, omdat zij geen bewijs kan voorleggen van haar bewering dat de Poolse autoriteiten informatie doorgeven aan de Russische autoriteiten, of omdat zij geen namen kan geven van vluchtelingen die na hun terugkeer werden vervolgd, dat zij geen problemen zou ondervinden met Kadyrovtsi indien zij zou terugkeren naar haar land.

In dit verband stelt verzoekende partij dat het Cedoca-rapport van 15 maart 2010 uitdrukkelijk verwees naar de moeilijkheden die ondervonden werden door terugkerende vluchtelingen naar Tsjetsjenië. De huidige update van juni 2011 behandelt thans geen specifieke groepen meer en geeft hiervoor ook geen reden. Verzoekende partij geeft echter een artikel weer van Pax Christi, waaruit blijkt dat *“de vervolgingen degelijk aangehaald werden door mensenrechtenorganisaties naar dewelke CEDOCA ook verwees”*. De argumentatie van verwerende partij is derhalve niet pertinent, en evenmin voldoende gedocumenteerd, meent verzoekende partij.

2.2.9.2. De Raad constateert dat verzoekende partij de vaststellingen van verwerende partij tegensprekt en dat zij, om haar argument kracht bij te zetten, enerzijds verwijst naar een vorige versie van de *“Subject related briefing – “Russische Federatie/ Tsjetsjenië” – “veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* en naar een artikel van Pax Christi anderzijds. Wat de verwijzing betreft naar de vorige versie van de *“Subject related briefing”* over de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, merkt de Raad op dat er thans een geüpdate versie is toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 11), zoals verzoekende partij zelf stelt. De Raad kan uiteraard geen rekening houden met wat in de vorige, gedateerde, versie vermeld stond nu dit document zich niet in het administratief dossier bevindt en verzoekende partij dit evenmin bijbrengt. Wat betreft het door verzoekende partij geciteerde artikel van 15 januari 2010 van Pax Christi, merkt de Raad op dat dit uiterst lange citaat niet gesteld is in het Nederlands en evenmin van een vertaling is voorzien. Met toepassing van artikel 39/18, derde lid *juncto* artikel 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet houdt de Raad dan ook geen rekening met de in het verzoekschrift niet in de taal van de rechtspleging geciteerde teksten die niet vergezeld zijn van een vertaling (vgl. RvS 8 januari 2009, nr. 3756 (c)). Zoals blijkt uit de door verzoekende partij op 1 juni 2010 ondertekende bijlage 26 (administratief dossier, stuk 12) vroeg zij tijdens het onderzoek van haar asielaanvraag de bijstand van een tolk Russisch en bepaalde de gemachtigde ambtenaar het Nederlands als proceduretaal. Verzoekende partij brengt dan ook geen bewijs aan dat zij bij terugkeer naar Tsjetsjenië louter om reden van het indienen van een asielaanvraag in Polen en in België en derhalve het langdurig afwezig zijn uit haar land van herkomst zal worden vervolgd.

2.2.10.1. Verzoekende partij merkt op dat de commissaris-generaal in zijn beslissing stelt dat het feit dat zij weinig weet over de problemen van haar halfzus en die van haar echtgenote, niet verenigbaar zijn met een vrees omwille van de asielmotieven van deze familieleden. Echter, het gebrek aan kennis van de problemen van familieleden die hebben geleid tot hun asielaanvraag, houdt geen verband met haar eigen vrees, kaart verzoekende partij aan. Haar vrees steunt op het feit dat familieleden van rebellen of

van personen waarvan men denkt dat zij rebellen zouden zijn of zouden hebben geholpen, vervolgd worden of onder druk worden gezet in Tsjetsjenië.

2.2.10.2. De Raad stelt vast dat het argument dat de eigen vrees van verzoekende partij geen verband houdt met het gebrek aan kennis van de problemen van haar halfzus en haar echtgenote, berust op een weinig nauwkeurige lezing van de bestreden beslissing. Immers, verzoekende partij vermeldt wel degelijk dat zij in Tsjetsjenië zou worden vervolgd, louter en alleen omdat zij traditioneel in het huwelijk is getreden met haar echtgenote. Dit is één van de redenen waarom verzoekende partij asiel heeft aangevraagd. Verwerende partij acht het echter niet aannemelijk dat verzoekende partij zou worden vervolgd omwille van de problemen van de familie van haar echtgenote, omdat zij niets blijkt te weten over deze problemen, wat bijdraagt tot de volstrekte ongeloofwaardigheid een vrees te koesteren op basis van de beweerde problemen van haar partner of haar familie. Verwerende partij heeft eveneens opgemerkt dat verzoekende partij zelf heeft verklaard dat de problemen van haar halfzus niets te maken hebben met haar eigen problemen. Dat verzoekende partij in haar verzoekschrift impliciet bevestigt dat hun problemen niets met elkaar te maken hebben, verandert niets aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen hieromtrent.

2.2.11.1. Verzoekende partij is van oordeel dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de door haar voorgelegde documenten. Deze documenten bewijzen haar identiteit, geboortedatum, staatsburgerschap en minstens het zware trauma dat zij in 1996 heeft opgelopen. Deze gegevens zijn volgens verzoekende partij van belang in de mate dat haar profiel hier minstens deels mee wordt ondersteund. In verband met haar geheugenproblemen meent verzoekende partij dat cumulatief rekening dient te worden gehouden met het trauma dat zij in 1996 heeft opgelopen en het thans vastgestelde psychologische trauma. Ook herhaalt zij dat verwerende partij rekening dient te houden met de jeugdige leeftijd waarop sommige gebeurtenissen werden beleefd en de sindsdien verstreken tijd.

2.2.11.2. De Raad merkt op dat uit de inhoud van de bestreden beslissing valt af te leiden dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de door haar bijgebrachte documenten. Deze stukken zijn echter niet van aard om afbreuk te doen aan de conclusie dat aan haar vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Voor het overige verwijst de Raad naar hetgeen *supra* werd gesteld. Het argument van verzoekende partij dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de door haar neergelegde documenten wordt derhalve niet door de Raad aanvaard.

2.2.12. Uit het voorgaande kan worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij zich, inzake de weigering van de subsidiaire bescherming, beperkt tot de stelling dat haar de subsidiaire beschermingsstatus kan worden geweigerd op grond van de vaststelling dat de asielmotieven niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd, zonder evenwel een formele motivatie te verschaffen nopens het feit dat geen rekening werd gehouden met de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in Polen, hetgeen principieel ook een hinder vormt voor een al dan niet gedwongen terugkeer naar Tsjetsjenië omwille van de internationale gevolgen die deze beschermingsstatus met zich meebrengt, verwijst de Raad naar hetgeen in punt 2.2.4. wordt uiteengezet. De Raad wijst erop dat verzoekende partij niet langer over een beschermings-/verblijfsstatus in Polen lijkt te beschikken en haar in Polen de vluchtelingenstatus telkenmale werd geweigerd. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij terecht beoordeeld in functie van het land waarvan zij de nationaliteit bezit, met name de Russische Federatie. Voorts stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat aan het asielerelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij benadrukt, onder verwijzing naar een ganse lijst van internationale rapporten en artikels over de situatie inzake de mensenrechten in de Russische Federatie en in de Noord-Kaukasus in het algemeen en in Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan in het bijzonder, dat de toestand in Tsjetsjenië nog verslechterd is. Verzoekende partij kaart onder meer aan dat er in Tsjetsjenië omvangrijke wetteloosheid, straffeloosheid en willekeur heerst en dat er dagelijks nog tientallen doden vallen in de hele Noord-Kaukasische regio door geweld. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoonde dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemde des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 11) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.14. Waar verzoekende partij verwijst naar het zorgvuldigheidsbeginsel benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij bijgebrachte documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 11), en dat zij tijdens de interviews op het Commissariaat-generaal van 11 februari 2011 (administratief dossier, stuk 9) en 19 december 2011 (administratief dossier, stuk 4) de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.15. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoekende partij toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan. Waar verzoekende partij de nadruk legt op de belangenafweging wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

3.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT